

Maig 2017

“Jo sóc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món” (Mt 28,20)

Al final del seu Evangeli, Mateu narra els últims esdeveniments de la vida terrenal de Jesús. Ell ha ressuscitat i ha complert la seva missió: anunciar l'amor regenerador de Déu per cada criatura i tornar a obrir el camí cap a la fraternitat en la història dels homes. Per Mateu, Jesús és "el Déu amb nosaltres", l'Emmanuel promès pels profetes, esperat pel poble d'Israel.

Abans de tornar al Pare, Ell reuneix els deixebles, aquells amb els quals havia compartit més de prop la seva missió, i els encarrega de perllongar la seva obra en el temps.

Una tasca difícil! Però Jesús els tranquil·litza; no els deixa sols; de fet, els promet d'estar amb ells cada dia, per donar-los suport, acompanyar-los, animar-los "fins a la fi del món".

Amb la seva ajuda, seran testimonis de la trobada amb ell, amb la seva paraula i dels seus gestos d'acollida i misericòrdia envers tots, perquè molts altres puguin trobar-lo i formar junts el nou Poble de Déu fundat en el manament de l'amor.

Podríem dir que l'alegria de Déu és just la d'estar amb mi, amb tu, amb nosaltres cada dia fins al final de la nostra història personal i de la història de la humanitat.

Però, és així? És realment possible trobar-lo?

«Ell és darrere la cantonada, al meu costat, al teu. S'amaga en el pobre, en el menyspreat, en el petit, en el malalt, en qui demana consell, en qui està mancat de llibertat, és en el lleig, en el marginat... Ho ha dit: "...tenia fam i em donàreu menjar..." (Cf Mt 25,35), aprenem a descobrir-lo allà on és.»[\[1\]](#)

És present en la seva Paraula que, si es posa en pràctica, renova la nostra existència; és en cada punt de la Terra, en l'Eucaristia i actuant a través dels seus ministres, servidors del seu poble. És present quan generem concòrdia al voltant nostre (Cf Mt 18,20); llavors la nostra pregària al Pare és més eficaç i trobem la llum per a les decisions de cada dia.

"Jo sóc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món"; quanta esperança dóna aquesta promesa que ens anima a buscar-lo en el nostre camí. Obrim el cor i les mans a l'acollida i al fet de compartir, personalment i com a comunitat, en les famílies i en les esglésies, en el lloc de treball i en els moments de festa, en les associacions civils i religioses. Trobarem Jesús, i Ell ens sorprendrà amb l'alegria i la llum, signes de la seva presència.

Si ens aixequem cada matí pensant "avui vull esbrinar on em vol trobar Déu!", podrem fer també nosaltres una experiència tan feliç com la que segueix:

«La mare del meu marit era molt afectuosa amb el seu fill, fins al punt d'estar-ne gelosa. Fa un any li van diagnosticar un tumor. Necessitava cures i ajuda que la seva única filla no era capaç de donar-li. En aquell període vaig participar a la Mariàpolis^[2] i la trobada amb Déu Amor em va canviar la vida. La primera conseqüència d'aquesta conversió va ser la decisió d'acollir la meva sogra a casa, superant tot temor. La llum que se'm va encendre en el cor me la va fer veure amb ulls nous. Ara sé que era Jesús a qui cuidava i ajudava en ella.

Ella per a sorpresa meva, corresponia a cada un dels meus gestos amb el mateix amor.

Van passar mesos de sacrificis i, quan la meva sogra, serena, se'n va anar al cel, va deixar en tots la pau.

En aquells dies em vaig adonar que estava esperant un nen, que des de feia nou anys volíem! Aquest fill és per a nosaltres el signe visible de l'amor de Déu »^[3].

Letizia Magri

^[1] Cf. Chiara Lubich, Parola di vita/giugno - Scoprire Dio vicino, CN, 26, [1982],10, p.44.

^[2] Trobada d'Estiu del Moviment dels Focolars.

^[3] A *I fioretti di Chiara e dei Focolari*, per Doriana Zamboni, Ed. San Paolo 2002, pp.43-44.